

EL MICALET GALÀCTIC

La nit dels animals

Agustín Fernández Paz

Dibuixos d'Alberto Pieruz

1

Un dia, en entrar al Centre Cultural del barri, la mare de Raquel va llegir un anunci que algú havia enganxat al vidre de la porta:

T'AGRADARIA ACTUAR?
Ara tens una oportunitat!

Necessitem 12 persones per al nou
Grup de Teatre

T'ESPEREM!

Informa-te'n a l'oficina del Centre

Com que sempre havia desitjat ser actriu, així que el va llegir es va dirigir al despatx on hi havia l'oficina. L'encarregada la va informar que la nova directiva del Centre volia posar en marxa un grup de teatre d'aficionats. Per a dirigir-lo, havien contractat una directora amb molta experiència en la formació d'actors. La proposta havia tingut èxit perquè ja hi havia cinc persones apuntades i això que encara no feia ni vint-i-quatre hores que havien posat el cartell.

La mare de Raquel va considerar que era una idea estupenda i s'hi va apuntar de seguida. Quan va comentar a casa la decisió que havia pres, tant el seu marit com la seua filla es van alegrar molt. Prompte tindrien una actriu en la família!

Poc de temps després, el grup va començar a treballar. Al principi, només hi feien exer-

cicis per aprendre a expressar-se amb el cos i les paraules. Al cap d'unes quantes setmanes, començaren els assajos de l'obra amb què debutarien. Es tractava d'una història de misteri titulada *Amors i fantasmès*, en la qual la mare de Raquel interpretava un dels papers principals.

Després de dos mesos d'assajos intensos, va arribar per fi el dia de l'estrena. Des de bon matí, Raquel va anar observant com creixien els nervis de sa mare, que no parava de fer voltes amunt i avall per la casa. I no li faltaven motius: a més de ser la seua primera actuació davant del públic, ja li havia arribat la notícia que s'havien venut totes les localitats i que la sala estaria completament plena de gent.

2

El pare de Raquel es moria de ganes d'assistir a l'estrena; per res del món no s'hauria perdut un moment tan important per a la seua dona. I com que Raquel no el podria acompanyar, perquè l'obra acabaria molt tard i, a més, era per a un públic adult, ja feia dos dies que els seus pares havien avisat la tia Sara perquè vinguera a fer companyia a la xiqueta.

La tia Sara és la germana menuda de son pare i la persona més fantàstica que Raquel coneix. Viu en un dels carrers del centre de la ciutat i és la propietària de la galeria d'art que hi ha a la planta baixa. De tant en tant, tanca la galeria i se'n va de viatge, a recórrer algun país llunyà, que sempre tria a l'atzar: Finlàndia, Costa Rica, Madagascar, Austràlia, Turquia, Cabo Verde... Per a ella, el món sencer és com una gran mansió plena de racons fascinants que vol conèixer.

A casa, hi té un globus terraqüi que s'il·lumina quan s'encén una bombeta que hi ha dins, com si fóra un cor de llum que l'ompli de vida. Per decidir a quin lloc viatjarà, la tia Sara fa girar el globus, tanca els ulls i assenyala amb el dit índex un punt qualsevol de l'esfera. Un dia que ho va fer en presència de Raquel, li va confessar que, de vegades, obria una mique-

ta els ulls, però només una miqueta, just per evitar que el dit acabara assenyalant la mar o algun país que ja havia visitat anteriorment.

A la xiqueta, no li agraden gens les absències de sa tia. I s'alegra molt cada vegada que en torna, perquè sempre arriba amb les maletes plenes d'objectes exòtics i de regals per a tota la família. Els millors sempre són per a Raquel, que els guarda, com un tresor, a la seua habitació: la bola de vidre amb un poble minúscul a dins, sobre el qual cau la neu quan la gira; el firmament entapissat d'estrelles que llueixen en la foscor; l'autòmat que parla en un idioma estrany i camina com si tinguera vida; la planta amb aquelles fulles tan intensament verdes a la qual li ix una única flor roja els dies que hi ha lluna plena...

Com que, a la tia Sara, li encanta estar amb Raquel, s'encarrega de tenir-ne cura

sempre que els pares han d'eixir. Els dies així són una festa, perquè les dues juguen fins que es cansen. I quan es fa l'hora de dormir, la tia Sara li conta històries meravelloses dels seus viatges, que la xiqueta escolta fascinada.

Però hui, a mitjan vesprada, la tia ha telefonat per a dir-los que li resultaria impossible quedar-se amb Raquel. Tenia una infecció de gola i li havia pujat molt la febre, de manera que el metge li havia recomanat que no eixira de casa i que es ficara al llit almenys dos o tres dies.

Aquella notícia no va fer gens de gràcia a Raquel. L'encisava quedar-se amb la tia, no només per les històries tan boniques que li contava, sinó també perquè amb ella podia fer tot allò que els seus pares mai no li permetien fer: menjar flams fins que no podia més, disfressar-se amb les faldes i les sabates de sa

mare, jugar a amagar-se pels racons de la casa, ballar *rock-and-roll* amb els discos vells de son pare... Si la tia Sara no hi anava, aquella nit podia ser molt avorrida.

–I, ara, què farem de la xiqueta? –va preguntar la mare, cada vegada més incapaç de controlar els nervis—. L'estrena és a les nou i jo he d'estar al Centre, almenys, una hora abans... T'hauràs de quedar tu amb ella a casa.

–Però, com m'he de perdre l'obra? Tranquil·litza't, dona! De segur que hi ha alguna manera d'arreglar-ho...

El pare caminava amunt i avall per la sala, amb una expressió concentrada. Per fi, es va aturar i, amb la cara il·luminada, va exclamar:

–Ja està! Se m'acaba d'acudir una solució fantàstica! La més fàcil de totes!

–Ja em diràs quina, perquè jo només veig problemes –va respondre la mare.

–La xiqueta acaba de fer huit anys, podria quedar-se sola perfectament, veritat Raqueta? –El pare la mirava amb els ulls alegres i amb una expressió de complicitat a la cara.– Total, només estarem fora unes poques hores.

Raquel va rebre amb entusiasme la inesperada proposta de son pare. Ho passava molt bé amb la tia Sara, però la idea de quedar-se sola a casa resultava d'allò més irresistible. Aleshores sí que podria fer, de veritat, qualsevol cosa que li abellira!

Sa mare, després de dubtar molt, també va acceptar finalment aquella solució. Li va preparar un sopar fred, va enganxar a la porta del frigorífic els números dels telèfons als quals podia trucar si passava qualsevol cosa, li va repetir mil vegades les coses que *no* havia de fer... La xiqueta responia «Sí, mare» a totes les instruccions i feia cara d'estar molt atenta a les

paraules de la mare. Encara que, en realitat, es tractava de coses que ja sabia massa bé.

—Sobretot, no has d'obrir la porta a ningú. Ni ho intentes! I no et gites tard. Pots veure la tele fins a les deu, si vols, i després et fiques al llit —va acabar sa mare—. Si tens por de la foscor, pots deixar els llums encesos; ja els apagarem nosaltres en tornar.

Els pares se'n van anar a les set i mitja, després d'haver besat la seua filla tantes vegades que semblava que se n'anaven a fer la volta al món. Raquel es va quedar amb l'orella contra la porta una bona estona, escoltant el soroll que feia l'ascensor mentre baixava. Quan ja no s'hi sentia res, va somriure satisfeta. Per fi s'havia quedat sola, amb tota la casa per a ella!